

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte

Nicolaev Ghenadie

judecători

Toma Nadejda

Timofti Vladimir

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Formusatii Andrei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Mușinscaia Anastasia Gheorghe, născută la XXXXX, originară și domiciliată XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 26.12.2016 – 20.02.2017;*
2. *Instanța de apel: 30.03.2017 – 26.04.2017;*
3. *Instanța de recurs: 30.06.2017 – 08.11.2017.*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 20 februarie 2017, procesul penal de învinuirea lui Mușinscaia Anastasia Gheorghe în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 149 alin. (1) Cod penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, la data de 30 iulie 2016, aproximativ la orele 17:00, Mușinscaia Anastasia Gheorghe, aflându-se în apartamentul nr. XXXXX de pe str. XXXXX, unde locuia cet. Bezneciuc Liubovi Vasile, a.n. XXXXX, și care era ținută la pat, a pus la foc la aragaz o cratiță în care prepara mâncarea, după care, neasigurându-se de condițiile de fierbere a produselor alimentare și de regulile de securitate referitor la folosirea aragazului, neasigurându-se de timpul de preparare a mâncării, cu toate că trebuia și putea să prevadă consecințele negative ce puteau surveni în urma fierberii intensive a mâncării preparate și stingerii focului (a dat în foc mâncarea), cet. Bezneciuc Liubovi a inhalat o cantitate nestabilă de gaze naturale, fapt ce a dus la decesul acesteia la data de 05.08.2016, în urma internării în IMSP „Spitalul Clinic Municipal Bălți” la data de 30.07.2016, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 393D din 24.09.2016, și anume decesul ultimei a survenit în rezultatul insuficienței poliorganice (cardiac, respiratorică și hepato-renală), ce s-a dezvoltat în rezultatul unei intoxicații

acute cu gaze naturale și între cauza decesului și intoxicația menționată există legătură cauzală directă.

Acțiunile inculpatei Mușinscaia Anastasia au fost încadrate în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi : *lipsirea de viață din imprudență*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Mușinscaia Anastasia să fie recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 149 alin.(1) Cod penal și stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 1 (un) an, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal pe o perioadă de probațiune de 1 an.

În motivarea apelului a invocat, că deși art. 149 alin. (1) Cod penal face parte din capitolul II din Partea specială și este o infracțiune mai puțin gravă, totodată, art. 109 alin. (2) și alin. (3) Cod penal prevede că împăcarea este personală și produce efecte juridice în momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare și că, pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu, împăcarea se face de reprezentanții lor legali. Cei cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege.

Astfel, din lege rezultă, că împăcarea este personală, sau poate fi făcută prin intermediul reprezentanților legali.

În opinia procurorului, circumstanțele în speță denotă necesitatea casării sentinței instanței de fond în privința inculpatei Mușinscaia Anastasia, prin care a fost dispusă încetarea procesului penal în privința ei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultima să fie supusă răspunderii penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017 a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea hotărârii atacate.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatei Mușinscaia Anastasia de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 149 alin.(1) Cod penal cu încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților.

În această ordine de idei, instanța de apel a notificat prevederile art. 109 Cod penal, art. 60, 81 Cod de procedură penală și a menționat că, succesorul părții vătămate, în temeiul prevederilor normelor penale menționate, dispune de drepturile și obligațiile părții vătămate, inclusiv și de dreptul de a se împăca cu bănuitul, învinuitul, inculpatul în cazurile prevăzute de lege, astfel, constatând că, în speța dată, aceste condiții au fost respectate, deoarece împăcarea a avut loc între reprezentantul părții vătămate, care este succesorul acesteia și inculpată.

Respectiv, dispunând de cererea succesorului părții vătămate Vitiuc Valentina (f.d. 98), care deși nu a fost autentificată notarial, însă a fost întocmită personal de Vitiuc Valentina, prezentată instanței în ședința judecată și exprimă în mod cert voința acesteia de a se împăca, astfel, instanța a avut suficient temei legal de a dispune încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților. Or, interpretarea făcută

de procuror referitor la sintagma „personală”, prin care se pretinde acordul ce urma a fi manifestat de victimă, este una incorectă.

Totodată, instanța de apel a reținut că, succesorul părții vătămate în fața ambelor instanțe de judecată și-a exprimat expres voința de a se împăca cu inculpata total, necondiționat și definitiv, înțelegând că pune capăt litigiului născut din săvârșirea infracțiunii, înlăturând astfel consecințele penale, or, procedura de împăcare a fost inițiată și susținută de către părți, în strictă conformitate cu prevederile legale.

6. Decizia instanței de apel pronunțată la data de 24 mai 2017, este atacată cu recurs ordinar de procuror, la data de 14 iunie 2017, care, invocând temeiul de drept prevăzut de art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală – *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei spre o nouă rejudecare în instanța de apel.

În susținerea solicitării indică considerentele sale privind ilegalitatea hotărârii pronunțate de către instanța de apel, care eronat a egalat semnificația termenelor de „reprezentant” și, respectiv, de „succesor” al părții vătămate, făcând selectiv referire în cadrul expunerii poziției sale ba la un termen, ba la altul, ignorând și ocolind prevederile strict legale cu privire la institutul împăcării.

În acest sens notifică prevederile art.109 Cod penal și menționează că, normele procesual penale reglementează expres și necondiționat cazurile de încetare a procesului penal în legătură cu împăcarea părților și nu prevede alte cazuri de încetare a procesului penal pe aceleași motive, inclusiv între inculpat și succesorul în drepturi și obligațiuni a părții vătămate defuncte.

Totodată, consideră că, instanța de apel, la menținerea sentinței de încetare a procesului penal în legătură cu împăcarea părților, nu a făcut referire la faptul atingerii sau nu a scopului legii penale prin aplicarea în cazul speței analizate a institutului împăcării, ceea ce este nu numai aplicabil, ci și illogic. Or, în cazul respectiv, sunt aplicabile prevederile altor norme penale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal, analizând conținutul recursului consideră că acesta este neîntemeiat și în acest sens, se menționează, că potrivit normelor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Astfel, analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelului declarat de procuror, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Mai mult ca atât, instanța de recurs menționează, că temeiurile invocate de către recurent, au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, și asupra acestora instanța judecătorească s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată.

Subsidiar, Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.Finlandei*).

Instanța de recurs consideră necesar de a menționa, că potrivit materialelor cauzei procedura de împăcare a fost inițiată și susținută de părți, fapt indicat în hotărârea primei instanțe, prin: „*Inculpata Mușinscaia Anastasia Gheorghe a fost de acord cu încetarea procesului. În partea respectivă procurorul și apărătorul inculpatului nu au invocat obiecții cu privire la încetarea procesului în legătură cu împăcarea părților*” (f.d.109), reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din 13 februarie 2017 și discursul procurorului anexat la procesul-verbal (f.d.101 verso; 104).

Cu referire la termenii de „reprezentant” și, respectiv, de „succesor” al părții vătămate, Colegiul penal subliniază că, instanța de apel nu a făcut selectiv referire în cadrul expunerii poziției sale ba la un termen, ba la altul, dar a indicat că reprezentantul părții vătămate este succesorul acesteia, ceea ce reiese din prevederile art. 81 Cod de procedură penală, or, în speța dată partea vătămată este decedată.

În ce privește temeiul indicat de procuror, precum că *instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, Colegiul penal menționează, că *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legiuitor în art. 6 pct. 11) Cod de procedură penală și anume, stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a

probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Contrar acestor prevederi legale, argumentele recursului se rezumă la dezacordul cu încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților (art.109 Cod penal), dar fără a fi argumentată prezența în speța dată a erorii grave de fapt în calitate de temei de casare.

În aceste condiții instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt, care ar afecta soluția acesteia.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar, declarat de procuror se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Formusatii Andrei împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui **Mușinscaia Anastasia Gheorghe**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la data de **07 decembrie 2017**.

Președinte

Nicolaev Ghenadie

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Timofti Vladimir